

дѣтински смѣхъ, и, ако нѣкое братче или сестриче са доближеше до нея да ѝ подмѣтне съ дума закачка за да я размѣе, тя го изхоквала сърдито. Баща ѝ, който много я обичалъ, твърдѣ са загрыжилъ, дѣто я видѣлъ тѣй натѣжена, като никога. Той я зель при себе си, хваналъ едната ѝ рѣка въ рѣце и я попыталъ каквы тѣгы, каквы вдове сѣ я толкоз убили. „Нищо не ми е, нищо, тате, нищо,“ отговаряла отъ напредъ на сѣко питане. Но голѣмото бащинско заставане накарало я най-сетнѣ да каже, че сичкытѣ малкы момичета, които видѣла у една своя посестрима, быле накычены съ много хубави примѣны. „Бащытѣ имъ, рѣкла тя, отрупали гы съ дарове за хубость да гы глѣдашь, макаръ че нѣ едно отъ тѣхъ, да не бѣде похвала, неможе са мѣри съ мене по наука и дарба. Г. Ралѣвото момиче дарилъ го пѣкъ вуйка му съ единъ златенъ часовникъ съ дребны алмасчета обнизанъ. Охъ! каква радость щеше да бѣде за мене да имахъ такъвзи хубавъ часовникъ!

— Туй ли е было то, дѣто толкози та мѣчало? рѣкаль ѝ Г. Богданъ, като са подсмихналъ подъ мустакъ; слава Богу, додохъ на себе си, съзехъ са. Азъ мысляхъ че та е налѣтяло кой знае какво зло. Че какво ще правишь, моя мила Райно, съ такъвзи часовникъ?